

අපේ කාලේ කතාව

අද තත්වය කෙසේදැයි නොදන්නා මුත්, අප කුඩා කාලයේ නම් ලංකාවේ රජයේ සේවකයින්ට පවුලේ සාමාජිකයින් ද සමග, වසරකට තුන්වරක් දුම්රියෙන් රට තුළ ඔහුගේ දුරක ගමනක් නොමැතැයි යාමට ගමන් බලපත්‍ර ලැබුණි. මේවා පොදු භාෂාවෙන් හැඳින්වුණේ වොරන්ටස් යනුවෙනි.

මා පළමුවෙනි ශ්‍රේණියේ ඉගෙන ගන්නා සමයේ තාත්තාත් මුත්‍රු ගේ පාසල් සමයේ මිතුරෙකු මෙන් ම තවත් රජයේ සේවකයෙකු ද වූ සාපිත් මාමාත් එකතුව තම සුනනමුවන් ද කැටුව අනුරාධපුර බලා ගිය ගමන, වොරන්ට් භාවිතා කරමින් අප ගිය මුල්ම වාරිකාවයි.

උදේ රැයින් නැගිට, බත්මුල් ද සාදා ගෙන, නිවසේ සිට වාරිකාව පුරා ගොස්, එතැනින් බස් රථයකින් ගමන්මුල්ලට ද, එතැන් සිට සාමාන්‍ය දුම්රියකින් වේගයන්ගොඩට ද ගොස්, වේගයන්ගොඩ දී අප යාපනය බලා දිවෙන සිඳුගාමී දුම්රියට ගොඩවෙන විට තවමත් සිතලු හිමිදිරි පාන්දර කාලය විය.

දුම්රියේ දී ම, උදෑසන ආහාරය සැදුනා සිති සමිඳෝල සමග පාන් කා, තර්මෝස් ජලාස්කවල දමන ලද ඉගුරු ගේ බිඳි ආකාරයත්, අතරමග දී දුම්රියට ගොඩවුණු ජංගම වෙළෙන්දෙකුගෙන් රටකපු මලට ගෙන කෑ හැටිත්, මැදි වයසට ඔසුවක් වෙන අතිතකාමය අවුසමින් මට සිහිපත් කරගත හැක.

අනුරාධපුරයේ දී දුම්රියෙන් බැසගත් අපේ නඩය කෙලින් ම ගියේ ඒ අසල ම පිහිටා තිබුණු නමින් ස්වර්ණාමාලි ලෙසින් හැඳින්වුණු විශ්‍රාම ශාලාවටයි. එහි කාර්යාලයට පිවිස මද වේලාවක් ගත කළ, තාත්තා සහ සාපිත් මාමා, එතැනින් අප

තවත් කලෙකට පසු, එකල මගේ පියා කළාක් මෙන්, මිතුරන් හා එක්ව සිය සුනනමුවන් ද සමග විනෝද වාරිකා යන සමයක් මට ද උදා විය. අප ඒ ගමන් ගියේ දුම්රියෙන් නොව මෝටර් රථවල වුව ද, රාත්‍රිය ගත කිරීම සඳහා මොවුල්ලේ කාමරයක, කැරවන් උදුනකසක පිහිටි කුඩා නිවසක හෝ එවැනි ස්ථානයක නතර වූ විට, පෙර කී මගේ කතරගම අන්දැකීම සිහියට එම වැළැක්විය නොහැකි විය.

කැඳවා ගෙන ගියේ විශ්‍රාම ශාලාවේ එක් පසෙක පිහිටි තරමක ශාලාවකට ය. එතැන අපේ බඩු බාහිරාදිය තැන්පත් කොට, ගෙදරින් ගෙන ගොස් තිබුණු බත් මුල්ලිලා කා, නටඹුන් සහ වෙහෙර විහාර නර්මා ආපසු පැමිණි පසු,

එදා රාත්‍රියේ අපේ නවාතැන වූයේ ඒ ශාලාවයි. නිවසෙන් රැගෙන ගොස් තිබුණු බෙඩ් මීට එහි සිමෙන්ති පොළොව මත එලා අඩි නිදා ගත්තෙමු. නිවසේ සිට ගෙන ගොස් තිබුණු එකම කුඩා කොටිය, තවමත් වයස තුනක ළමයෙකු වූ සමන් මල්ලට ගිම් විය.

එතැන් සිට ගතවුණු වසර දහයක කාලය තුළ, තාත්තා ගේ හිතවතුන් වූ, සයිමන් මාමා ගේ, රාජපක්ෂ මාමා ගේ සහ මට නම් අමතක තවත් දෙතුන් දෙනෙකු ගේ පවුල්වල අය සමග බවුල්ල, කතරගම, පොළොන්නරුව,

ත්‍රිකුණාමලය, නැවතත් අනුරාධපුරය මෙන් ම, එයා සිලෝන් යානයකින් කන්කසන්තුරය දක්වා ද ගොස් විවිධ වැදගත් ස්ථාන රාශියක් නැරඹීමට මගේ සොහොයුරන් දෙදෙනාට මෙන්ම මට ද හැකි වුණේ මා පෙර කී රජයේ සේවකයින්ට ගිම්වෙන ඒ වොරන්ට්ස් ගෙවත් දුම්රිය ගමන් බලපත්‍ර වල පිහිටෙනි.

ද, පසුව දුකට ද පත්වීම. මා පුළුල් වූයේ, වාරිකාවල යන අප වැනි අය සැදුනා එවැනි සුවපහසු කාමර ඇති බව මා ඊට පෙර දැන නො සිටි බැවිනි. මා දුකට පත් වූයේ, මගේ පියා ගේ අප හා වාරිකාවලට සහනාති වූ ඔහු ගේ එකදු මිතුරෙකු ගේ ඒ ආකාරයේ කාමරයක් කුලියට නොගෙන සිමෙන්ති පොළොව මත බෙඩ් මීට එලා නිදියන අවම විකල්පය ම, සැමවිටක ම, තෝරා ගෙන තිබුණු නිසා ය. ඒ සුවපහසු කාමර අපට ගිම් හැකි සුබෝධයෙන් වරප්‍රසාදයක් ලෙස මට හැඟුණි.

කතරගම ගමනින් පසු අපේ පවුලේ උදවිය මේ ආකාරයේ ගමනක් ගියේ තවත් වසරකින් පමණ පසු ත්‍රිකුණාමලය බලා ය. ඒ ගමනේ දී අප නිවසෙන් පිට ගත කළ රාත්‍රී සමය ගෙවුණේ විශ්‍රාම ශාලාවක් තරම්වත් පහසුකම් ඇති නැතක නොවේ. දුම්රිය සේවක නිවසක අපට නවාතැන් ලැබුණද එය ලයින් කාමරයක් වැනි එකක් වූ නිසා, පිරිමි ළමුන් සහ වැඩිහිටි

පිරිමියන් එක්වරක් හෝ එවැනි ගමනක දී අපට අර කොට්ට මෙරට පිරි ඇඳුන් ඇති, සිවිලිමේ විදුලි පටකා කරැකෙන කාමරයක නතර වීමට නොහැකි වූයේ, ඒ සැදුනා තාත්තාට අවශ්‍යතාවක් නොමැති වූ නිසාද, ආර්ථික ශක්තියක් නොමැති වූ නිසා ද යන්න මට සිතා ගත නොහැකි විය. වසරකට එක්වරක් පමණක් නිවසෙන් පිට නතරවෙන අවස්ථාවල දී සුව පහසුව ගැන කරදරවීම අනවශ්‍යයයි තාත්තා සහ ඔහු ගේ මිතුරන් සිතුවා විය හැක. මේ වාරිකාවල අප නිතර වූයේ ද, මුලිකව ම, රජයේ සේවකයින්ට නොමැතැයි දුම්රියේ ගමන් කිරීමට වොරන්ට්ස් පහසුකම් ලැබුණු හෙයින් නිසා, සමගම විට විශ්‍රාම ශාලාවල තිබූ මෙන් සිහින කාමරයක් සැදුනා එක් රැයකට ගෙවිය යුතු වූ මුදල හෝ දරන්නට තාත්තා ඇතුළු පිරිසට ඇත්තට ම හැකියාවක් නො තිබුණා විය හැක.

පසු කලෙක මා මේ සුවත මගේ හොඳම

මිරිවැකි සඟලකට හැඬූ කතාවක්

පිරිමින් ට එදින නිදා ගන්නට සිදුවූයේ නවතා තිබුණු දුම්රියක ආසනවල ය.

ඒ අප කුටුම්භයක් ලෙස ගිය අවසාන විනෝද වාරිකාව වූ නිසා, එවැනි ගමනක මැද විදුලි පටකා සවි කෙරුණු කාමරයක සුවපහසු ඇඳුන් මත රාත්‍රිය ගත කිරීම, සැබෑ කර ගත නොහැකි වූ සිහිනයක් ලෙසින් මගේ සිගේ රැඳුණි.

කාලය ගත වී ගියේ ය. මම විවිධ විනාශ ද සමන් වී, රැකියාවක් කිරීම ද උද්ඛා, ලොකු ළමයෙකු ද වී, විවාහපත් වීම.

තවත් කලෙකට පසු, එකල මගේ පියා කළාක් මෙන්, මිතුරන් හා එක්ව සිය සුනනමුවන් ද සමග විනෝද වාරිකා යන සමයක් මට ද උදා විය. අප ඒ ගමන් ගියේ දුම්රියෙන් නොව මෝටර් රථවල වුව ද, රාත්‍රිය ගත කිරීම සැදුනා මෙවැනි සුවපහසු කාමර ඇති බව මා ඊට පෙර දැන නොසිටි බැවිනි. මා දුකට පත් වූයේ, මගේ පියා ගේ අප හා වාරිකාවලට සහනාති වූ ඔහු ගේ එකදු මිතුරෙකු ගේ ඒ ආකාරයේ කාමරයක් කුලියට නොගෙන සිමෙන්ති පොළොව මත බෙඩ් මීට එලා නිදියන අවම විකල්පය ම, සැමවිටක ම, තෝරා ගෙන තිබුණු නිසා ය. ඒ සුවපහසු කාමර අපට ගිම් හැකි සුබෝධයෙන් වරප්‍රසාදයක් ලෙස මට හැඟුණි.

මිතුරුයකට පැවසූයේ මගේ දක්බර කතාවෙන් ඇය මද වශයෙන් හෝ කම්පාවට පත්වෙතැයි සිතා ගෙන ය. නමුත් මගේ කතාව අවසානයේ ඇය පැවසූ වදනින් මට සිහිවූයේ සුනිල් ආරයරත්න ලියූ "මිරිවැකි සඟලක් ඉල්ලා හැඩුවමි" ගීතයයි.

"රසික, ඔයා පොඩි කාලේ රට පුරාම පවුලේ අය එක්ක ගිහින් තියෙනවා නේ. මා පිරිනේට අම්මයි තාත්තයි එක්ක ඔහුගම ගමනක් ගිහින් නෑ!" මෙහි කතෝච්ඡාසක පුවත වූයේ මෙයයි. මගේ මිතුරු ගේ මම රජයේ ගුරුවරයෙක් වූ අතර ඇයට අභිචාර්යයෙන් ම වොරන්ට්ස් වරප්‍රසාදය ගිම් ය. ඒ කෙසේ වුවද, ඇගේ පියා බවටත් ව්‍යාපාරිකයෙකු විය. කුඩා කල සිටම ඔහුට සතුට මෝටර් රථයක් ද තිබී ඇත.

විශ්‍රාම ශාලාවල, බණ මඩුවල සිමෙන්ති පොළොවේ බෙඩ් මීට මත නිදාගන්නට සිදුවූවා වුව ද, වසරකට එක් වරක් හෝ රට වටා විවිධ ස්ථාන නැරඹීමට යාමට වරම් ලද මගේ සොහොයුරන් දෙදෙනා සහ මා කෙසේම ව්‍යාපාරිකයින් ද යන්න ඒ මොහොතේ මට